

взелъ вече Нова-Загора, ми заповѣда дружинния командиръ. когато ме испрати да ида напръдъ въ града.

За туй, повтарямъ, азъ утѣшихъ попа и всички, които дохождаха при мене съ сжщия въпросъ, че нѣма опасностъ и ги съвѣтвахъ да не напускатъ жилищата си. Мнозина отъ тѣхъ повѣрваха, но други клатяха глава и мълчишката си отиваха по домоветѣ, може би, съ цѣль сжщо мълчишката да напустнатъ града, както, и дѣйствително, мнозина направиха. Та можаха ли да бждатъ спокойни, когато ей тамъ, не далеко отъ града, Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ паляха и убиваха!!!!.

Раненитѣ войници бѣха помѣстени въ болницата, а героя Малиновъ, отрупанъ съ вѣнци отъ живи цвѣтъ, — въ черквата. Мнозина граждани и граждани, отъ ближнитѣ до черквата кжщя, бѣха дошли съ китки и восъчени свѣщи да отдадѣтъ приличната почестъ на падналия за отечеството си Малиновъ и да се помолятъ Богу за упокоение душата му.

Когато бѣхъ направилъ всичкитѣ распореждания за погрѣбването покойника на слѣдующия день, азъ отидохъ при дружината, която отдавно бѣше се завърнала и се бѣше спрѣла на южния склонъ на възвишенността, не далеко отъ с. Айдамлий. Не далеко отъ нея бѣше се расположила и 1-ва дружина..

Нощта бѣше тиха и ясна. Офицеритѣ отъ 3-я дружина, събрани на едно мѣсто, глѣдаха на печалната картина. Глѣдаха, какъ огненнитѣ пламъци уничтожаваха плода отъ трудоветѣ на цѣли поколѣния — Българскитѣ села. При това отъ ясната нощъ и пламъцитѣ се виждаха не само нашитѣ разѣзди, но и Турцитѣ, когато сновяха около запаленитѣ села.

Опълченцитѣ и офицеритѣ бѣха обхванати отъ чувство на негодувание и отмъщение за извършенитѣ отъ Турцитѣ звѣрства

— Това не сж хора, а „изверги рода чловѣтскаго“, казваха офицеритѣ. Такива люти звѣрове трѣбва безпощадно да се наказватъ и истрѣбватъ.

Но сега Българитѣ — опълченци и Русситѣ въ безсилна злоба и негодувание само скърцаха зъби и се заканваха жестоко да отмъстятъ на кръвопийцитѣ.